

Poetica
non-separabilă
a interfeței.
O topologie
futuro-
logică
a derealizării.

Sebastian Big

**Poetica non-separabilă a interfeței.
O topologie futurologică a derealizării.**

Sebastian Big

khora impex, 2017

“...On n’a rien compris (...) si on n’a pas saisi cette indistinction qui n’est plus celle idéologique ou morale, du bien et du mal, mais celle de la réversibilité de la destruction et de la production, de l’immanence d’une chose dans sa révolution même, du métabolisme organique de toutes les technologies (...)”

Jean Baudrillard – Simulacre et simulation

Nu mă interesează reveniri radicale la situații pre-moderne, ci încerc să comunic la suprafața nu (a) ceea ce este, ci mai degrabă (a) ceea ce rămîne. Realul dispare în eterogenitatea regimului temporalității tehnologiilor avansate, pierzîndu-și unitatea de timp în favoarea unei unități de loc (în sensul unei concentrări/delocalizări a locului în interfață) în care perspectiva se contractă (în sensul unei pierderi de volum), transformîndu-se (așadar) într-o suprafață (privată de contact) care, prin intermediul tehnologiilor de vîrf, al mijloacelor de comunicare în masă devine o transparentță.

Cum aș putea să caracterizez acest demers, fără a mă depărta prea tare de propriile intenții, fără a mă trăda sau a mă auto-masa? Într-o formulă simplă, aș putea afirma că încerc să supun unei reflexivități de ordin poetic raportul dintre poezie și tehnică, explorînd (într-un sens critic) poezia sub înfățișarea sa de techno-limbaj. Cele două planuri se îmbină, se încolăcesc, se despart în ritmul abracadabrant al tehnologiilor de transmisie (a vitezei halucinante a transferurilor de capital), a unei viteze care, cu ajutorul acelorași tehnologii de vîrf, ajunge să se transforme în instantaneitate a transmisiei. Nu mă feresc din

calea bombardamentului mediatic, ci încerc să rămân (conectat) în jocul tehnologiilor avansate (ceea ce nu este sinonim cu a le face jocul), nu ca un spectator, ci ca participant activ, implicat în instantaneitatea pe care o surprinde în tocmai desfășurarea ei.

După implozia structurilor de limbaj, arhitectonice, urbane, industriale, prin întreruperi și ocultări succesive sau simultane care ne organizează și ne dezorganizează mediul pînă în punctul în care provoacă declinul, degradarea ireversibilă a locurilor, ceea ce (ne) rămîne e un eter electronic fără dimensiuni spațiale, înscris în simpla temporalitate a unei difuzii/transmisii instantanee: interfața.

Tactica poetică se aplică – în această configurație – la a dobîndi o cunoaștere a strategiei de transmisie, a protocolului de acces (care înlocuiește de fapt ritualul de trecere prin poartă, care marca, tradițional, pătrunderea într-o incintă urbană). Ceea ce se actualizează în practică printr-o permanentă mișcare de repliere, de flux și reflux, de ripostă la caracterul nereflexiv, de automatism, al acestei reducții la instantaneitate a pasajului, a trecerii.

Limitarea spațiului devine o co-mutare, o non-comunicare, o separare radicală, un pasaj obligatoriu, ca tranzit al unei activități constante, activitate de schimb neîncetat, transfer între două medii, între două substanțe. Ceea ce era pînă în prezent frontiera unei materii, punct "terminal" al unui material, devine o cale de acces disimulată în cea mai imperceptibilă entitate. De aici încolo aparența suprafeței ascunde o transparență secretă, o grosime fără de grosime, un volum fără de volum, o cantitate poetică imperceptibilă.

Pe lîngă tehnicile poetice, există, fapt ce nu trebuie uitat, poetica tehnicilor, ansamblul mutațiilor care nu încetează să reorganizeze reprezentările estetice contemporane ale acestei forme de expresie. Poezia nu este organizată doar ca efect material și concret al structurilor limbajului, prin permanența elementelor și reperelor de limbaj, ea este construită și prin proliferarea bruscă, prin expansiunea neîncetată a efectelor speciale care afectează, avînd conștiința timpului și a distanțelor, percepția realității.

Ceea ce mă interesează este surprinderea felului în care, în contemporaneitate, este basculat raportul dintre poezie și tehnică, în care poezia devine un “departament” subsumat tehnicii, adică, în fapt, establishmentului.

Tehnica ajunge să funcționeze ca semnificat transcendental reglator al realității, atîta vreme cît, odată cu interfața, asistăm, participăm (în mod activ, deși inconștient, negîndit) la o “co-producție” a realității sensibile, compusă pînă la supra(ex)punere din percepții directe și mediatizate care ajung să se confunde, producînd o reprezentare instantanee a spațiului, a mediului ambiant. Transparența devine manifestă, un manifest care reorganizează aparența și măsura lumii sensibile și deci figura ei, forma ei în limbaj.

Nu vreau să propun un model poetic nou (la ce bun, deja?), încerc doar să dezvolt o critică a felului în care raportul poezie-tehnică este basculat de apariția tehnologiilor avansate.

O primă observație ar fi aceea că semnalul care anunță această răsturnare a raportului de forțe dintre poezie și tehnică se produce în însăși cadrele poeziei. De unde poezia modernă, galileo-newtoniană era o poezie a substanței, a materiei, tehnicile primare avîndu-și rădăcinile în tocmai acest mod de a produce poezie, în contemporan se produce o mutație care “subțiază” treptat, dar constant materia, diluînd consistența probelor materiale, a evidențelor solide, acționînd însă, în același timp, și asupra consistenței referințelor solide, derapînd înspre un soi de “reprezentare magico-statistică a lumii”, a cărei tendință este pusă în evidență, de exemplu, de pasiunea redescoperită pentru algoritmică.

Simptomul exemplar al basculării raportului dintre poezie și tehnică este legitimarea importanței “aparaturii” în formularea oricărui fel de discurs. Tehnologiile de vîrf (legate în mod necesar de cercetarea în domeniul militar) sînt cele care provoacă “dezvoltarea” noilor moduri de comunicare, parcelate, atomizate, în cadrul cărora gîndirea comunicării este marginalizată de importanța acordată statisticilor

În fața acestei evicțiuni caracterizate de observația directă, în fața acestui diagnostic automat, a acestei mediatizări din ce în ce mai avîntate a comunicării, a acestei eliminări a conștiinței imediate și, în final, a persoanei celui care spune/scrie, am putea chiar să ne întrebăm dacă această post-comunicare nu este forma insidioasă a războiului, un război pur intelectual și conceptual, legat mai puțin de distrugerea cît de derealizarea lumii, o derealizare în care logica comunicării la nivel industrial suplinește strategia politico-militară.

De fapt, această influență a logisticii depășește cu mult cadrele comunicării, ea este aceea care înlocuiește în practică logica. Nu mai este vorba despre o logică a capitalului, ci mai degrabă de o logică a lui, căreia i se supun pe rînd, de la felul în care sînt expuse mărfurile în raftul unui supermagazin pînă la felul în care se petrec marile tranzacții financiare. Și asta cu toată coorta de consecințe care decurg din acest fel de aportare derealizantă la realitate. Capitalul însuși încetează să mai fie instituit ca instanță transcendentală, care își auto-produce condițiile de posibilitate, într-o mișcare de legitimare a setului de

exigențe căruia realitatea și participanții la realitate trebuie să se supună. Prin însăși această mișcare el ajunge să se derealizeze, căzînd în capcana propriilor condiții de posibilitate, care ajung să îl controleze. Căci, care să fie prima exigență auto-impusă a Capitalului dacă nu aceea a propriei lui securități?

În era tehnologiilor avansate, capitalul își pierde statutul funciar de capitalizare (într-un anumit loc), devenind transfer de capital, care se supune la rîndul lui exigențelor securității. Transferul e unul dintre conceptele cheie în clarificarea și legitimarea reflecției asupra a ceea ce ne rămîne după dezagregarea arhitecturii, a orașului, a industriei, și, last but not least, după trecerea în imposibilitate a gîndirii și practicii moderne a reprezentării.

Ce (ne) rămîne (de gîndit/făcut/scriș) după pierderea semnificației echipamentului industrial, înlocuit cu mijloace de producție electronică, ce renunță definitiv la aportul muncii umane în favoarea creierelor electronice, după estomparea/disiparea figurii orașului (supus la torsioni și distorsioni de

imagine, prin însăși abolirea distanțelor de spațiu și timp, condensate arbitrar în interfețe), care nu stăruie decît în memorie, ca un soi de mnemotehnică a rememorării unității vecinătății, a întîlnirii ? Ne rămîne poate o nouă domesticire a propriei noastre ființe, de această dată nu cu celălalt, ci cu poezia interfeței, ca “mijloc de locomoție” al transferului.

Mă mai interesează și poezia accesului. Căci dacă transferul funcționează astăzi ca mod exemplar de a fi în lume al omului, atunci ceea ce face posibil acest transfer este tocmai accesul. Și mai exact: accesul securizat, de unde și toată seria de referințe și analogii cu modelul războiului căruia îi este împrumutată logica intervenției, pentru a înlocui logica reprezentării. Interfața este aceea care ia locul reprezentării moderne. Reprezentarea încetează să mai fie un mod de a gândi/ordona lumea, lăsînd acest loc (impropriu spus, mai degrabă interfața rămîne “pe” ne-locul lipsei de reprezentare) interfeței care, în schimb, nu mai este un mimesis al realității (fapt demonstrabil fie și numai dacă e să luăm în calcul pierderea reperelor cartografice, bunăoară, în favoarea imaginilor numerice), ci un ustensil al derealizării ei.

Pot spune că mă revendic de la ceea ce am putea numi o ontologie a interfeței. O ontologie reziduală însă, căci felul de a funcționa al interfeței și raportarea omului la interfață se sustrag reflexivității. Și aceasta tocmai datorită faptului că viteza (ca semn vectorial al temporalității) este sublimată în instantaneitate. Or, reflexivitatea presupune această temporalitate. Reflecția se desfășoară în timp, în amânare, or asistăm tocmai la o deflație a timpului.

Nu mai avem timp, răgazul necesar gândirii. Nu propun o rețetă, un fel de a se domestici reciproc al omului cu interfața, căci modul însăși de a fi al ei este unul arbitrar. Dacă se vorbea despre arbitraritatea semnului lingvistic, interfața (care în acel caz era una între semnificați și semnificanți) abolește și semnificantul și semnificatul, devenind ustensilul unei (con)fuziuni care, sub sloganul transparenței absolute, ascunde imposibilitatea înțelegerii.

Să reluăm conceptele fundamentale ale acestei ontologii critice a interfeței: transfer, acces, interfață, logistică, instantaneitate, securitate, și să vedem cum

conturează ele imaginea (de sinteză) a derealizării. Căci realitatea devine un concept vid, în staticitatea ei. Ea se transformă într-o procesualitate care lucrează tocmai la propria-i dispariție. Realitatea nu mai este un dat supus observației, nici măcar în ceea ce am putea numi dinamica ei. Ea se transformă ireversibil în procesul propriei ei derealizări, devenind tocmai această derealizare. O poetică a derealizării?

Lumea nu mai este lume decît în măsura în care se supune exigențelor tehnologiilor avansate care (con) lucrează la propria ei derealizare, sau mai clar: lumea este (impropriu din nou... ea rămîne, ca rest), azi, derealizarea. De aceea, ce mă interesează nu este o poetică a ceea ce este, ci surprinderea a ceea ce rămîne, căci, în mod evident, ceea ce este, chiar și în sensul a (tot) ceea ce se întîmplă, nu mai poate fi obiectul (și nici măcar tema) unui discurs.

Ceea ce se întîmplă este (?) instantaneitatea.

Am folosit semnul întrebării pentru că nu știu dacă instantaneitatea “este”; aș spune mai degrabă că ea

tocmai a fost, iar ceea ce ne rămâne sînt doar reziduuri, resturi, urme, dîre fără nici un soi de consistență, mai degrabă volatile, al căror atribut de bază este că ne scapă întotdeauna. Și nu mai este vorba aici de o scăpare în sensul unei mîntuiri, ci în acela al unei puteri de disimulare mult mai puternice decît aceea a iluziilor seculare onto-teo-teleo-logice, o disimulare care nu mai este un efect, ci un mod de simulare a funcționării.

Să luăm acum pe rînd toate conceptele de care vorbeam mai sus și să le discutăm în parte, pentru a putea trasa la sfîrșit schița logistică (planul de atac/apărare) a felului în care ele funcționează împreună, distilîndu-se într-o poetică a non-separabilității.

Să începem cu transferul, care vine să submineze localitatea, capacitatea subiecților și a obiectelor de a avea loc. Fenomenul de delocalizare este un efect imediat al exigențelor transferului. Dintr-o perspectivă galileo-newtoniană, întrebarea care s-ar cere pusă ar fi: transfer între ce și ce? Realitatea vine să infirme această perspectivă; în însăși modul de funcționare al device-

urilor tehnice utilizate pentru producerea transferului, punctul de plecare și punctul terminus sînt absorbite în chiar interfața care des-leagă astfel cele două locuri, delocalizîndu-le prin tocmai această fragmentare a raportului de referențialitate; căci locul nu își capătă persistența, ca loc, decît în vecinătatea (dincolo de distanțele fizice, sau “transcendentală”, să spunem) cu un alt loc. Ca urmare a acestui fapt, de exemplu, hărțile geopolitice ajung să fie hărți ale raporturilor de forță exprimate în traiectorii ale rachetelor cu diferite raze de acțiune și cu diferite încărcături. În acest caz, locul nu mai subzistă decît ca țintă, ca și capăt de linie (de miră) al unei traiectorii de “transfer” a armamentului (și de “proiecție a forței”).

În ciuda optimismului manifestat cu insolență în sloganurile publicitare ale producătorilor de material informatic, interfața nu este o punte care leagă două “maluri” apropiindu-le, facilitînd contactul. Iluzia contactului ascunde, în fapt, imposibilitatea lui. Transferul devine astfel o entitate de sine stătătoare, ieșind din sfera oricărui fel de referențialitate, avînd drept singură constrîngere doar necesitatea propriei

asigurări, a propriei securități. El vine astfel să înlocuiască (să disloce mai degrabă) călătoria (ca pasaj între două locuri), ca producătoare de contact, de comunitate, singurul efect al lui (de unde și iluzia contactului) fiind acela al confuziei – (con)fuziune, ca simptom al non-separabilității. Astfel sensul călătoriei este abolit, “călătorii” de astăzi fiind doar un soi de “colete” care sînt transmise (transferate). Comunitatea este cea care se evaporă astfel, în același timp, în transferul populației de la centru spre periferie, transfer prin care se anulează practic relația centru-periferie; ceea ce rămîne fiind eternul tranzit al autoturismelor pe autostrăzi sau mai degrabă fumul țevilor de eșapament, acea dîră, acea urmă care disimulează imposibilitatea practică a întîlnirii, a prezenței.

Care este însă modalitatea efectivă a intrării în circuitul nodal (arhitectura de sistem) al rețelelor de transfer? Nu mai poate fi vorba aici de o intrare, de o pătrundere, de un pasaj, căci toate acestea sînt abolite, sînt disipate de către instantaneitate. Este vorba totuși de o modalitate de acces. O modalitate care încetează să mai fie o poartă, un pasaj, o trecere. Resturile

acestor posibilități (tradiționale) de acces converg înspre prefigurarea unui protocol de acces, care nu mai este sub nici o formă un rit de trecere, ci mai degrabă o transpunere telematică în fluxul transferului. Protocolul de acces înlocuiește deci vechea gară, vechiul aeroport, care, chiar dacă rămân funcționale, se supun acestui fel de transbordare.

Acest protocol de acces este gestionat nu după o logică a pasajului, a legăturii, ci după o logică (perfect mulată pe modelul militar din care provine) a securizării spațiului, care, prin tocmai compresia exercitată de măsurile de protecție, încetează să mai fie un spațiu propriu-zis, devenind mai degrabă un soi de zonă de sterilizare. Modul exemplar al manifestării acestei logistici este schimbarea manierei de abordare profilactice a celor care ar putea pune în pericol securitatea transferurilor. Izolarea suspectului (prin încarcerare) nu mai este posibilă de vreme ce pentru aceasta este nevoie de un spațiu specific, spațiu care și-a pierdut deja consistența. Apare atunci o exigență specifică de securizare, aceea a interceptării traiectoriei, a stabilizării ei, și, în final, scoaterea de pe

orbită a elementelor perturbatoare. Odată eliminate din rețeaua de transferuri, acestea devin, asemeni locurilor, reziduuri, care nu mai au nici o posibilitate de interacțiune cu plasa comunicărilor globale.

Accesul devine astfel condiția de posibilitate sine qua non a ieșirii în lume – în realitatea derealizată. Acesta devine exigența bazală a ființării în lume a omului în configurația telematică a derealizării. “Am acces, deci exist” ar fi deci noua paradigmă de raționalitate (dacă acest cuvânt mai are sens în “deconcertantul” concert al tehnologiilor avansate) și, mult mai mult decât atât, propagarea unui nou model de segregare: marginali devin deci aceia care nu au posibilitatea de a-și asigura accesul la aceste tehnologii. Mai departe, putem afirma că nu numai accesibilitatea la tehnologii devine un principiu de departajare, ci și posibilitatea însăși de a le securiza, favorizarea unui acces pașnic, și de aici a unui transfer transparent.

Cum se îmbină toate aceste condiții de posibilitate și moduri de a funcționa (căci a ființa își epuizează semnificațiile în favoarea lui a funcționa)

Întru configurarea noului orizont de (di)sens al contemporaneității instantanee: non-separabilitatea? Am putea spune, fără a ne înșela prea tare, că non-separabilitatea nu subzistă decît ca sinonim al instantaneității. Însă, la o privire mai atentă, putem observa că non-separabilitatea se constituie, de fapt, într-un fundal care posibilizează manifestarea instantaneității.

Non-separabilitatea ar putea fi definită mai exact ca o instantaneitate a instantaneității. Sau pentru a fi mai clar: o meta-instantaneitate, o instantaneitate globală echivalentă cu transformarea în interfață a imaginii lumii, al cărei simptom este și criza dimensiunilor fizice, derealizare a lumii ca materie. Non-separabilitatea este solul fundamental al configurației istoriale contemporane. Totul e în sfîrșit una.

Sarcina poeziei nu mai este atunci o perpetuă rescriere a pierderii (o altă formă a nostalgiei mîntuirii), un nesfîrșit doliu al epuizării semnificațiilor, nici un act de recompunere semantică, ci mai degraba glisarea sintactică (subversivă) pe trasele lăsate în urmă de

dezintegrarea spațiului (arhitectonic, urban, industrial), și continua observație/cîntărire a masei critice a reziduurilor rezultate în urma acestor fenomene.

Or asta nu se poate realiza decît prin parcurgerea tuturor liniilor de transfer pe care le presupun instantaneitatea și non-separabilitatea, prin (re) cunoașterea (demistificatoare a) protoalelor de acces, a momentelor în care se poate profita de vigilența adormită (un “somn al securității”..) a acelora care asigură securitatea rețelelor. Asemeni unui motor de căutare virusat. Poezie a microbiomului digital?

Appendix 1

#makeyourpoetryasuccessfulstartup
#successfulcorporationsfunctionlike startups
#virtualunityandmultiplicityacrossallchannels.
#bigdatapoetry
#kpiipoetry
#corporateselfpoetry
#betheuberofpoetry

Appendix 2

Evaluarea situației 1 Identifică probleme

Fă o listă
cu probleme și oportunități.
Ce deviații pot avea loc?
Ce decizii trebuie luate?
Ce planuri
trebuie puse în practică?
Câte din schimbări
pot fi prevăzute?
Ce oportunități există?
Care sunt factorii de risc?

Separă și clarifică problemele.
Ce se poate înțelege?

Ce înseamnă asta?
Ce altceva ne îngrijorează?
Ce dovezi avem?
Ce alte devieri,
decizii sau planuri
au de-a face cu această problemă?

Evaluarea situației 2

Definește priorități

la în calcul
impactul în prezent.
Care e impactul asupra oamenilor,
siguranței la locul de muncă,
costurilor, clienților,
productivității, reputației etc.?
Ce dovezi avem?
Care problemă
e cea mai serioasă?

la în calcul impactul
pentru viitor.
Dacă rămîne nerezolvată,
cum și cînd ne va afecta
această problemă?
Ce dovezi avem?
Care problemă va deveni gravă
În cel mai scurt timp?

la în calcul
intervalul de timp.

Care e termenul limită?
Cînd trebuie să începem?
Care e momentul
în care rezolvarea
devine dificilă,
scumpă, imposibilă
sau lipsită de sens?
Ce dovezi avem?
Care problemă
va fi mai greu de rezolvat
mai tîrziu?

Evaluarea situației 3

Planifică pașii următori

Analizează problema

Există devieri?

Există cauze necunoscute?

Trebuie cunoscută cauza devierii
pentru a acționa eficient?

Analizează decizia.

E nevoie să luăm o decizie?

Analizează potențiale probleme
sau oportunități.

Avem un plan de acțiune?

Evaluarea situației

Avem nevoie de alte clarificări?

De ce fel de proces avem nevoie?

Evaluarea situației 4
Determină ajutorul necesar

Ce trebuie făcut și când?

Pe cine implicăm la nivel de:

informație, analiză, creativitate,
angajament, aprobare, implementare?

Cine documentează

procesul și rezultatele?

Analiza devierii

Describe problema.

Ce obiect sau grup de obiecte
au devieri?

Despre ce devieri este vorba?

Ne spun văzul, auzul,
gustul sau mirosul

Că avem de-a face cu devieri?

Ce este o problemă?

Ce obiecte au devieri?

Care este devierea?

Unde se află obiectul

atunci cînd apare devierea?

Unde în obiect se află devierea?

Cînd a fost observată devierea
pentru prima dată?

Cît timp a trecut

de la prima deviere?

Cîte obiecte au devieri?

Care e mărimea

unei singure devieri?

Cîte devieri are fiecare obiect?

Ce nu este o problemă?
Ce obiecte similare
ar fi putut avea devieri
dar nu au avut?
Ce alte devieri
ar fi putut apărea,
dar nu au apărut?
Unde s-ar fi putut afla obiectul
la apariția devierii,
dar nu s-a aflat?
Unde în obiect
s-ar fi putut afla devierea,
dar nu s-a aflat?
Cînd ar fi putut fi observată devierea
pentru prima dată,
dar nu a fost observată?
Cîte obiecte
ar fi putut avea devieri,
dar nu au avut?
Ce amploare
ar fi putut avea deviere,
dar nu a avut?
Cîte devieri

ar fi putut avea un obiect,
dar nu a avut?

Analiza potențialelor probleme

Identifică
potențiale probleme.
Definește acțiunea.
Care e rezultatul dorit?
Ce acțiuni întreprinzi
pentru a ajunge la el?
Ce acțiuni sunt critice?

Fă o listă
cu potențiale probleme.
Dacă facem așa,
ce poate merge prost?
Ce probleme
poate cauza această acțiune?
Care dintre ele
pot fi mai grave
pentru planul tău?

Identifică
cauzele probabile.
la în considerare

cauzele posibilelor probleme.

Ce poate cauza
această potențială problemă?

Ce altceva poate fi o cauză?

Care sunt cauzele
cele mai probabile
ale posibilelor probleme?

Întreprinde acțiuni
de prevenție.

Întreprinde acțiuni
împotriva cauzelor probabile.

Cum putem preveni
sau reduce șansele
acestei posibile cauze?

Cum putem împiedica
această posibilă cauză
să creeze potențiala problemă?

Planifică acțiuni de salvare
și definește declanșatoare

Pregătește acțiuni de reducere
a cauzelor probabile.

Ce facem dacă ajungem
la această potențială problemă?
Cum reducem la minim
efectele potențialei probleme?
Cum ne revenim cel mai repede,
ieftin și eficace?

Definește declanșatoare
pentru acțiuni de salvare
Cum vom ști că s-a întâmplat
potențiala problemă?
Ce va porni
acțiunea de salvare?

Analiza potențialei oportunități

Identifică
potențiale oportunități.

Definește acțiunea.

Care e rezultatul dorit?

Ce acțiuni întreprinzi
pentru a ajunge la el?

Ce acțiuni sunt critice?

Fă o listă
cu potențiale oportunități.

Dacă facem așa,

ce poate merge

mai bine decât prevăzut?

Ce oportunități
poate cauza această acțiune?

Care dintre ele pot aduce
cele mai mari beneficii
pentru planul tău?

Identifică
cauze probabile.

la în considerare
cauzele posibilelor oportunități.
Ce poate cauza
această potențială oportunitate?
Ce altceva poate fi o cauză?
Care sunt cauzele
cele mai probabile
ale posibilelor oportunități?

Întreprinde
acțiuni de întărire.
Întreprinde
acțiuni în favoarea cauzelor probabile.
Cum putem crește șansele
acestei posibile cauze?
Cum putem ajuta această posibilă cauză
să creeze potențiala oportunitate?

Planifică acțiuni de capitalizare
și definește declanșatoare
Pregătește acțiuni
pentru a ajuta cauzele probabile.
Ce facem dacă ajungem

la această potențială oportunitate?
Cum creștem la maxim
efectele potențialei oportunități?
Cum putem răspunde cel mai repede,
mai ieftin și mai eficace?

Definește declanșatoare
pentru acțiuni de capitalizare
Cum vom știi că s-a întâmplat
potențiala oportunitate?
Ce va porni
acțiunea de capitalizare?

Analiza deciziei 1

clarificarea scopului

Definește decizia.

Ce trebuie să decidem?

Ce încercăm să facem?

Definește obiectivele.

Ce beneficii vrem

pe termen scurt și mediu?

Ce resurse trebuie economisim
sau să cheltuim?

Ce restricții

influențează această alegere?

Cum influențează această decizie:

conducerea, resursele umane,

concurența, cercetarea,

echipamentul, productivitatea,

politica internă, legislația,

costurile, timpul?

Ce obiective trebuie clarificate?

Clasifică obiectivele
în ceea ce trebuie
și în ceea ce e doar de dorit.

Ceea ce trebuie.
E acesta un obiectiv obligatoriu?
Are acest obiectiv un scop clar?
E acest obiectiv realist?

Ceea ce e de dorit.
Toate celelalte obiective
sunt doar de dorit
Ce obiective de tip ceea ce trebuie
trebuie să se reflecte
în obiectivele de tip doar de dorit?

Cîntărește obiectivele
de tip doar de dorit.
Care e importanța relativă
a obiectivelor doar de dorit?

Analiza deciziei 2

evaluarea alternativelor

Generează alternative
Care sunt diferitele
opțiuni valabile?

Alege alternative
dintre obiectivele
de tip ceea ce trebuie
Atinge fiecare alternativă
limitele a ceea ce trebuie?

Compară alternativele
cu opțiunile
de tip doar de dorit.
Cum se comportă alternativele
în paralel
cu obiectivele de tip doar de dorit?

Analiza deciziei 3

evaluarea riscurilor

Identifică

consecințe nefavorabile

Ce poate să meargă rău
pe termen scurt și mediu
dacă alegem o anumită opțiune?

Care sunt implicațiile
unei situații apropiate
de limita a ceea ce trebuie?

Care sunt dezavantajele
asociate aceste opțiuni?

Cînd fi informația invalidă?

Care sunt implicațiile?

Analiza deciziei 4

luarea deciziilor

la cea mai bună decizie.
Suntem pregătiți să acceptăm
riscurile inerente
alegerii acestei opțiuni?

Sistemul performanței

Comportamentul

Care este performanța
observată?

Cum se compară ea
cu așteptările?

Cel ce face performanță

Cît de capabil este
cel care face performanță
să satisfacă așteptările
privitoare la performanța lui?

Situația

Cît de clare
sunt așteptările
privitoare la performanță
și cît de bine
sunt ele înțelese?
Cît de clară
este nevoia

de performanță?
Cît de bine sprijină
mediul de lucru
performanța așteptată?

Consecințele
Cît de bine
încurajează consecințele
performanța așteptată?

Evaluarea
Cît de potrivită
este evaluarea performanței
și cît de bine e folosită
pentru a influența performanța?

Analiza sistemului performanței

Comportamentul

Care sunt comportamentele,
dorite, nedorite
sau alternative?

Cel ce face performanță.

Are cel ce face performanță
cunoștințele

și îndeletnicirile necesare
pentru a face performanță?

Știe cel ce face performanță
de ce se-așteaptă
performanța de la el?

Este cel ce face performanță
cel mai potrivit pentru sarcină?

Situația

Au fost stabilite
așteptările legate de performanță,
inclusiv măsurile și standardele,

pentru a ajunge
la comportamentul dorit?

Au fost clarificate
așteptările privitoare la performanță
cu cel ce face performanță?
Este cel ce face performanță
de acord că așteptările
pot fi satisfăcute?

Poate cel ce face performanță
recunoaște cu ușurință
semnalul ce-i spune să facă performanță?
Sunt informațiile primite
de cel care face performanță
potrivite, corecte și la timp?

Are comportamentul dorit
prioritate
față de alte comportamente?
Sunt puse la dispoziție
toate resursele necesare:
timp, oameni, bani,

informații, scule?
Este mediul înconjurător
de așa natură încât
să ajute o performanță eficace?

Consecințele.
Sunt consecințele
destul de imediate
încât să încurajeze
comportamentul dorit?

Sunt consecințele potrivite
furnizate complet?

Sunt consecințele
semnificative
pentru cel ce face performanță?

Evaluarea.
I se dau
celui ce face performanță
informații despre performanța lui?
Este evaluarea folosită
pentru încurajarea performanței dorite?

I se dau celui ce face performanță
parametrii clari ai performanței lui?
Include evaluarea
informații privitoare
la progresul în timp?
I se fac celui ce face performanță
evaluări la timp?
I se fac celui ce face performanță
evaluări destul de dese
încît să își mențină
sau să-și îmbunătățească performanța?
Este evaluarea îndeajuns de precisă
încît să influențeze performanța?
Este evaluarea
comunicată într-o manieră pozitivă?
Include evaluarea
informații despre valoarea performanței
pentru organizație?

